

Szükségesek-e a kvóták a zenei életben?

„Évtizedekig nem vettek fel nőket a karmesterképzőbe, de ez egy rossz hagyomány volt, a társadalompolitika eleme, semmi köze a szakmához vagy az alkalmassághoz”

 Kiss Eszter Veronika

Zeneszerzőként és karmesterként is sikeres Dobszay-Meskó Ilona, aki nemrég vehette át az Erkel Ferenc díjat. Nőként az egyik úttörő a szakmában, különösen a karmesteri dobogón, így elsősorban arról beszélgettünk, hogy látja a nők helyzetét, szerepét a zenei életben, és mi az oka annak, hogy régebben nem, vagy csak mutatóban voltak nők a zenei életnek ezen a területén. Dobszay-Meskó Ilona a még a pandémia előtt elkezdett, de most különösen aktuálissá vált békemiséjéről, a Missa da Pacemről és a témaválasztáshoz vezető folyamatokról is mesélt.

I Zeneszerzőként és karmesterként hogy látod, nőként mik a pálya buktatói?

– Nem nevezném buktatónak, de vannak olyanok, mint a családalapítás, kisgyermekes időszak miatti kihagyás, ami nyilvánvalóan megtöri a karmesteri pálya ívét, meg persze egy családanya nem dolgozhat utazó karmesterként, ez azonban nem feltétlen baj. Nem a pálya buktatója, hanem egyenesen akadály volt azonban, ha nőnek született az ember 1990 előtt, hiszen évtizedekig nem vettek fel nőket a karmesterképzőbe, de ez egy rossz hagyomány volt, a társadalompolitika eleme, természetesen semmi köze a szakmához vagy az alkalmassághoz. Ez szerencsére már nincs így, de a köztudatban még él a sztereotípiája a férfi karmesterről. Általában véve persze temérdek buktatója van a karmesteri pályának, mint mindennek, csak az nem nőspecifikus.

I Miért pont 1990 a határ?

– Azért, mert a '90-es években születettek a 2010-es években lettek felnőttek, amikor már nem illett valakit a neme miatt diszkriminálni, sértegetni. Ugyan végül nem a feminista mozgalmak érték el, de ide is hatott az érzékenyítés és az utóbbi évek különböző botrányai, illetve egy-egy eltúlzott lobbitevékenység más ügyben, és bizony elindult egy társadalmi változás e tekintetben is. Ha cinikusan akarnék fogalmazni, azt mondanám, anynyi mindent lehet ma már, akkor végül is egy nő is lehet karmester... Ez persze korántsem olyan vicces. A női egyenjogúságra való törekvések eddig úgy festettek, hogy az összes láthatatlan/fizetetlen munka mellett az asszony elmehet 8 órában munkahelyre is dolgozni, sőt odahelyezték a nehéz fizikai- illetve veszélyes munkákhoz is. Ez nyilvánvalóan további rombolása a női létezésnek. Mostanra viszont lassan eljutottunk oda, hogy az egyenlőség azt jelenti, hogy a férfiak is kiveszik a részüket a gyermekek körüli – és háztartási feladatokból. Az igény megfogalmazódott az egyenlő anyagi megbecsülésre is. Tudniillik iszonyatos teher van a férfiakon, ami

az anyagi javak előteremtését illeti. Egyszerűen kénytelenek voltak a jól fizető foglalkozásokat kisajátítani. Különben hogy számolnak el a létükkel, a családfenntartó szereppel? Egy férfinak kell hazavinnie a pénz javát, így mindig azt a munkát választja, amivel több fizetség jár – mert rá van kényszerülve –, és mindig a nőre marad az, amiért semmi, vagy jóval kevesebb, és ezért nincs otthoni munkamegosztás sem. Ez egyfajta társadalmi elvárás, ami nyomásként nehezedik a férfiakra, senkinek nem jó és nincs is már értelme. Azokban a szakmákban, ahol nagyon sokat lehet keresni, épp ezért igyekeztek is mellőzni a nőket. Az alulfizetett munkakörökben pedig vagy ahol sok volt a láthatatlan munka, állítólag női kvalitásra volt szükség. Lenne egy gondolatkísérletem. Mi lenne, ha az óvodapedagógus lényegesen, mondjuk négyszer-öttször magasabb fizetést kapna, mint az úszóedző? Biztos vagyok benne, hogy rövid úton megérkezne hozzá az ideológia, hogy nemcsak nő lehet óvodapedagógus, sőt, kifejezetten szükséges a férfi jelenlét, a férfi példa az óvodában, az edzők közül meg elszívárognának a férfiak. Ugyanígy szórakoztató lenne megfordítani a kórusvezető és karmester honoráriumot is. A nők csodálatos pályát futottak be ott, ahol teret kaptak a kibontakozásra, például a pedagógia terén. Főként a kapitalizmus hozadéka, hogy pénzzel értékeli a társadalmi megbecsültséget. Egy szakmán belül arra a munkakörre, amiért több pénz jár, kötelezően van ideológia, hogy miért férfias és ezt el is hisszük. Például főzni mindenki tud, de az ötcsillagos étterem mesterszakácsa mindig férfi. Ez rettenetesen átlátszó. Az lenne az ideális, és a valódi egyenjogúság, még ha nagyon távolinak tűnik is, ha mindenki tehetségéhez és ambícióihoz mértén választhatna munkát, a láthatatlan munkát is megfizetve, megbecsülve, függetlenül attól, hogy nő vagy férfi végzi. Ez számomra szorosan összefügg azzal, hogy hogyan lehet egy nő karmester. Ez egy társadalomnak pontos tükrök. Ha az ott-honi munka, a családra fordított energia anyagilag honorálva lenne, akkor biztosan akadnának férfiak, akik

örömmel választanák. Tulajdonképpen az lenne az ideális, ha mindenki azzal foglalkozna, amit élményként tud megélni. Komolyan azt gondolom, hogy nemzetgazdasági szempontok alapján is ez lenne a helyes út. Ma már, ha jól tudom, a döntéshozók is kutatják – teszem hozzá –, a GDP kapcsán. Sokan törték, sokan törjük az utat, ma már senki nem mondja, hogy egy nő ne vezényeljen. Szerintem biztató a helyzet. A zenész kollégák és a szakma abszolút haladó, kortárs szemléletűek, őket a társadalom krémjének tartom. A laikus az, aki egyelőre a női karakterben keresi a választ arra, hogy miért nincs annyi női karmester. És még mindig a női – férfi agyműködés eltéréseiben keresik a választ a jelenségre. Ezért teszek meg mindent a történelmi háttér megismertetésében, mert enélkül a jelenséget tárgyalni nem lehet.

■ *Zeneszerzőként van-e ilyen különbség? Ott mintha hamarabb megtörtént volna ez a váltás, hiszen mi is a Bartók Konzi zeneszerzés szakán találkoztunk először a kilencvenes években.*

– Valóban ez a kulcsmondat: hamarabb megtörtént a váltás. Abból, hogy hány női zeneszerző van ma, pontosan tudunk következtetni arra, hogy hányat nem engedtek régen a pályára. A változás ezen a területen annyira élesen következett be, hogy ha összeírjuk a női zeneszerzőket születési évszám alapján, akkor számszakilag is pontosan látni, hogy mikortól engedtek nőket zeneszerzőként érvényesülni – nem zenét szerezni. A '70-es évek végéig egyetlen női tagja volt a Magyar Zeneszerzők Egyesületének, Szőnyi Erzsébet. Pócs Katalin és Tallér Zsófia halála óta mi, a mai negyvenesek vagyunk a legidősebb zeneszerzőnők. Innentől viszont 10 zeneszerzőből 3-4 nő. Ma 90 komolyzenei szerzőt számlál az Egyesület, és ebből kilenc nő. Mondhatnánk, hogy ez nem sok, de hibás volna a teljes tagságot összevetni, hiszen az 50 év alattiak között teljesen életszerű a nemek aránya. Azok a tanárok, akik az ezredforduló környékén tanítottak – Petrovics, Vidovszky, Orbán, Jeney, Vajda –, egytől-egyig nőpárti tanárok voltak. Mindegyiküknek volt lány tanítványa, így megszűnt ez a probléma, egyszerűen megtörtént a változás. Ugyanakkor a karmesterképzőben Csányi Valéria, Váradi Katalin, Dömötör Zsuzsa, Doman Katalin óta nem végzett nő, hiszen néhány más tanszakhoz hasonlóan nem vettek föl nőt. 25 év maradt így ki, ami már nagyon komoly időintervallum egy mesterségben. Így egy-egy professzor tudatos döntése értelmében jó ideig nem is lehetett női karmester, női trombitás, ahogyan pár évtizeddel azelőtt női orvos vagy tudós sem. Egyébként teljes körű választójoggal is csak 70 éve bírunk, mi nők – csak úgy mondom. Nyugaton hamarabb áttört a gát. Világos, hogy tudatlanságról árulkodik a biológiával meg a különbségekkel jönni ahelyett, hogy kimondanák: egyszerűen nem engedték oda a nőket. Úgy, ahogy a zeneszerzésben megtörtént a változás, és sem küzdenünk nem kell a figyelemért, sem megalázó pozitív diszkrimináció része-

Fotó: SZÉCHENYI MÁRK

FOTÓ: GYENES KATA

sei nem vagyunk mi, zeneszerzőnők, reméljük, hogy a karmesterképzésben is ez lesz. Ugyanakkor a mai napig nem is nagyon felvételiznek lányok, annyira erős ez a sztereotípa. A mai professzorok biztos állíthatom, hogy támogatják a hölgyeket, de pillanatnyilag jelentkező hiányában nincsenek lányok a tanszakon. Egy kislánynak, ha jól zongorázik, zenét szerez, összehozza a kis kórust, betanítja a zenészeit, még mindig nem mondja senki, hogy beadhatná a jelentkezését a karmesterképzőbe is. Az a legnagyobb baj, hogy a lányok többsége maga is elhiszi, hogy ez a pálya nem nőnek való. A saját példámban emiatt is óriási felelősséget látok, mert megmutathatom, hogy nem kell választani a női élet nehézségei, szépségei, illetve a karmesteri pálya között.

! Említetted, hogy szerencsére nincs pozitív diszkrimináció. Találkoztál azért ilyenekkel?

Sajnos a genderpolitika nekünk többet árt, mint segít, ez meggyőződésem. Nemzetközi szinten kvótákat állítottak fel természetesen a nőkkel kapcsolatban is.

– Így például a Magyar Zeneszerzők Egyesületét majdnem komoly pénzbírsággal és az ECSA-ból (Az Európai Zeneszerző és Dalszerző Szövetség) való kizárással fenyegették azért, mert egy tökéletesen súlytalan pályázatra csak férfi kollégáink pályázatait juttattuk ki

Magyarországról. A pályázatokat, kiírásokat minden tagunknak továbbítjuk és ennél az ominózus esetenél örültünk, hogy egyáltalán van anyag, mert ez épp senkit nem mozgatótt meg a nyár közepén. Női zeneszerzőtől érkezett anyag hiányában megállapították, hogy Magyarországon rossz a nők aránya a szakmában, ugyanis létezik egy erre vonatkozó kvóta, itt éppen négyből egy lett volna az elfogadható. Magam is ott vagyok az elnökségben, nevetséges maga a feltételezés is, hogy ma negatív diszkrimináció érne hölgy tagjainkat, bármelyikünket. Ez viszont egy szimbolikus üggyé nőtte ki magát, és óriási botrány lett belőle, állásfoglalást kellett írunk. Régi és új elnökünk, Hollós Máté és Balogh Máté kénytelen volt végigszámolni, leírni, magyarázni, innen tudjuk pontosan az adatokat. Én is ebből a statisztikából ismerem a váltás pontos paramétereit. Tehát összefoglalva valóban kevés a nő, de ennek okai a múltban lezáródtak. Személyes élményként mondom, hogy mikor a Bartók Konziba mentem Kocsár Miklós tanár úrhoz zeneszerzést tanulni, tárt karokkal fogadott, és bizony abban az időben ugyanannyi lány tanult nála, mint fiú. Remélem, látja odafönről, milyen fontos szerepet töltött be az életünkben! Én négy év alatt az óráin azt a szót, hogy „lány” a nemek vonatkozásában nem hallottam, nem volt téma. Sem az, hogy „lány létedre”, vagy „ahhoz képest, hogy” nem hangzott el, ezek tudnak ugyanis nagyon mélyre hatni egy ember személyiségfejlődésében. Ezért is érzem nagyobb súlyúnak, amit egy lány magáról gondol, vagy a saját lehetőségeiről. Ha valaki magáról nem hiszi, hogy képes valamire, akkor nyilván meg sem próbálja. Én szerencsés voltam ebben a tekintetben, kicsi gyermekko-

romtól kezdve mindenki csak bátorított. Azt nagyon sajnálom, hogy az előttem járó tehetséges lányok, nők, asszonyok, akik hasonló adottsággal és a zene iránti szenvedéllyel voltak megáldva, nem csinálhatták, amire születtek. Aki mégis, azt persze kuriózumként múzeumokban mutogatják. Ez nem biológia, hanem egy másik kor szemléletének eredménye volt. Visszakanyarodva a kvótára, elítélem és nagyon ártalmasnak tartom. Isten mentsen attól, hogy valaki azért kapjon lehetőséget, mert nő. Az úgynevezett kedvezményezett, ha több nő végezne karmesterként – mostantól a hölgyeken múlik – ez majd lassan alakul. Lesznek kisebb és nagyobb tehetségek, ügyesebb szakemberek, nagyszerű színházi korrepetitőrök, vezénylők, karmesterek, világhírű karmesterek, legendás tanárok, mindenféle, és lesz sokszínűség, lesz választék, pont úgy, mint a férfiaknál.

Én sem szeretnék prototípus lenni.

Férfiből is széles a skála, nőből is legyen széles, és én ebből csak az egyik legyek. Amíg kevés van, könnyebb általánosítani, pedig a női karmesterek között is ugyanolyan különbségek vannak, mint a férfi karmesterek között. Sorolhatnánk hosszan a maestrosokat, ahányan vannak, annyiféle karakter, jobb, rosszabb, alaposabb, érzékenyebb, keményebb, barátságosabb, erősebb vezető, jobban vagy rosszabbul kommunikáló, mindenféle. Mégsem emelünk ki egyet, és mondjuk, hogy a férfi karmester ilyen. A női paletta nem az én életemben fog megvalósulni, de a felelősséget érzem. Amit nagyon fontosnak tartok, az az, hogy tisztázzuk, milyen folyamatok okozták a jelenséget a múltban, de nehogy azokon a férfiakon verjük le, akik kortársaink, intelligensek, érzékenyek, akik most viszont maguk is a társadalom harmonikus működésén dolgoznak. Sőt, ami még fontosabb, az az, hogy ne akarjuk hirtelen mesterségesen behozni a nők lemaradását, hiszen akkor nem működik a természetes szelekció, mint eddig a zenetörténetben. Akkor joggal lehet azt mondani egy nő munkájára, hogy lám-lám, hol van ez ettől meg attól.

■ *Beszéljünk kicsit a kortárs zene jövőjéről is. Az a személyes tapasztalatom, hogy ha a 2000 előtti zenei irányzatokat és a mostani műveket összevetem, mintha egy stílushatáron lennénk. te hogy látod ezt?*

– Régen, ha azt mondtuk, hogy barokk, vagy klasszika, mindenki ugyanarra gondolt, a romantikán belül azért már jóval nagyobb különbségek vannak, de még ott is pontosan meg tudjuk fogalmazni a főbb jellemzőket. A XX. század zenéjéről, mint gyűjtőfogalomról viszont már nem lehet megmondani, hogy pontosan mit is takar, mert a preparált zongorától, jazz-en, szerializmuson, a Rock and Roll-on át az elektronikus zenéig hosszan sorolhatnánk az irányzatokat. Ezért is butaság, ha valaki azt mondja, hogy ő nem szereti a XX. század zenéjét. Melyiket nem szereti? A dodekafóniát vagy a filmzenét?

Ezek között annyira nem volt átjárás, hogy egyfajta klikkesedés történt. Mintha az egyik fajta értékesebb lenne, a másik meg silányabb. Amit most a kérdésedben megfogalmaztál ebből, azt én úgy mondanám, hogy ez a fajta klikkesedés megszűnt. Azt gondolom, kellően rálátok a zeneszerző szakma belső folyamataiba, és állítom, hogy ezek az egymással szembe feszülő, egymás ellen alkotó körök megszűnőben vannak. Gond nélkül el tudunk beszélgetni a zenéről, úgy, hogy nem kell kínosan kerülni kortárs zenei stílusok témakörét.

Itt látok egy gondolkodásbeli változást, ahogy a tolerancia bekúszott a közgondolkodásba, úgy bekúszott a művészetekbe is. Most már az, aki keményvonalas kortárs zenét ír, elfogadja, hogy érték lehet a filmzene is, és ez fordítva is igaz.

Azért fontos, hogy a zeneszerzők mit gondolnak, mert a közönség is hasonlóan fog hozzáállni. Mindenkinek van egy kis közege, amelyik őt szereti, szívesen hallgatja. Ha ebben a közegben egyfajta elvárás, hogy a másikat megvetjük, lenézzük, akkor ez a gondolkodás akaratlanul is átragad a közönség magatartására. Régebben világosan követhető volt az, hogy a kortárs zene rettenetesen szűk közönségből ki melyik fajtára jár, és melyikre nem, most ez nincs, sokkal nyitottabb a közönség is. Már aki jár, mert a fiatalok nem látogatnak komolyzenei kortárs koncerteket, egészen drámai az érdektelenség, aki viszont érdeklődik, az felbukkan mindenféle kortárs happeningen. Ha az én véleményemet kérdezed, mi a kortárs zene, akkor azt mondom, hogy minden zene, ami most születik.

■ *Milyen tapasztalata van a Covid-időszaknak?*

– A Covidnak ugye koránt sincs vége, csak a korlátozásoknak. Vannak újra koncertek, de azok a változások, amik a mi szakmánkat érintették, például a közlési kényszer a kis videók gyártásán keresztül továbbra is tart. Mindenki próbál a világ felé nyitni interneten keresztül is. Gyakrabban szólítja meg a publikumot, mint a bezártság előtt. Nekem olyan érzésem van ezzel kapcsolatban, mintha pont visszafelé sülné el: egyre inkább bezárulunk, otthon maradunk, és az internetre korlátozódik a külvilággal való kapcsolat. Új művem kapcsán meghirdettem, hogy szeretnék egy videót készíteni, és zenészeket keresek. Elmondtam, hogy a béke szándékra írtam egy misét és ennek egy tételével szeretnék erőt adni azoknak az embereknek, akiknek most romokban az életük. Tömegek jelentkeztek. Az emberek szeretik az ilyesfajta dolgokat, mert működik. Nagyon szeretném, ha egyszer újra az offline eseményre is tömegesen mennének el az emberek a koncertre, a templomba, a

szabadba. Most látjuk, hogy küzdenek a színházak, a zenekarok a közönségért, de az emberek elmaradoznak. Rákaptak arra, hogy megnézik, meghallgatják, de közben megvacsoráznak, kitergetnek. Megváltoztunk, talán kicsit le is lassultunk. Most vissza lehetne térni a régi kerékvágásba, de nem tesszük. A pandémia alatt karmesterként minden fellépésem ugrott, sokat komponáltam. A gyermekeink végig itthon voltak, ez nyilván nehezített pályát jelent, mégis csodálatos időszak volt, nagyrészt ezalatt készült el a már említett oratórikus művem, a Missa „Da Pacem”. Ez egy úgynevezett fogadalmi mise, béke szándékra. Amikor elhatároztam, hogy a békéért szeretnék misét írni, sem pandémia, sem háború nem volt, csak töméredek vészjósló jel. Mégis összeszedtem magamnak a Szentírásból, hogy mire vonatkozik a béke vagy a béke hiánya.

■ *És mit jelent a béke ebben az aspektusban?*

– Béke ember és ember közt, béke ember és Isten közt, béke ember és a természet között. Ez a három lényegében. Közben bejött a Covid, és mindjárt az elején felerősödött a tudósok hangja, hogy az ember belepiszkált a természetbe, az állatokat kiszorította a természetes közegükből, azok bekényszerültek a városokba és hogy régóta lehetett tudni, hogy ez a folyamat megspékelve a globális felmelegedéssel elhossa a vírusok korát. A globális felmelegedés is az ember és természet közötti diszharmóniának a következménye, szajkózzák is már jó ideje. Aztán kitört a háború ugye ember és ember között, ez sem a semmiből jött.

A hitbéli válság a legelkeserítőbb, az emberek alig járnak templomba. Nincs párbeszéd az ember és Isten között. Bajban vannak az emberek az Istennel való viszonyukkal, okot keresnek arra, hogy miért ne az egyházban gyakorolják a hitéletet, teljesen össze vannak zavarodva még azok is, akik a vallásos utat próbálják követni.

Ahogy elkezdtem a művet írni, a három békedefiníció sorban megsérült, pontosabban végzetesen tovább sérült. Nem tudok most fontosabb feladatot az életemben zeneszerzőként annál, mint hogy békemisést komponáljak és bemutassuk. Amikor kitört az orosz-ukrán háború, a negyedik nap azt mondtam, hogy legalább a Miatyánkot vegyük fel. Láttam a facebookon a különböző imaláncokat, tényleg óriási az igény a lelki táplálékra. Nekünk alkotóknak kötelességünk ebben segíteni, az elmélyülést támogatni. Nem a vígjáték fogja a vigasztalást, enyhülést hozni, mint azt még 2020-ban jóslták. Már látjuk, a filmiparban és minden más művészeti ág-

ban is bebizonyosodott, az emberek magyarázatot keresnek, mélységet és gyökeres változást kívánnak. Csak ez iszonyatosan nehéz. Az én Miatyánk-om tíz nyelven szólal meg, háborús zene. Azért is gondoltam, hogy fel kéne venni, mert aki zenél, kétszeresen imádkozik. A formátumról pedig annyit, hogy a videó, mint műfaj a pandémia óta szinte elvárás már, hiszen a videó tud megosztással legjobban terjedni a közösségi médiában.

■ *Mikor hallhatjuk?*

– Nemsokára föl vesszük. Nagyon sok muzsikus jelentkezett, egyénileg is, de még komplett kórusok, zenekarok is. Végül a Debreceni Kodály Filharmónia fogja felvenni. Az egész mű egy másfél órás oratórium 12 tételben, a bemutatása egy későbbi nagy vállalás lesz. Visszatérve a kortárs zenére, én azt tartom nagyon fontosnak, hogy az ember alkotóként minden érzékszervével figyeljen a világra, önmagát a saját kora, környezete aspektusában is meg tudja határozni, nyitott legyen az aktuális problémákra. Nem jó csukott szemmel járni és csak l'art pour l'art gyártani a preludiumokat. Próbálok ráérezni, milyen zenék kellene. Pont úgy, mint a békemisével, ahol már a háború előtt bántottak ezek a problémák, a rossz folyamatok. Az a jó alkotás, ami ad valamit az embereknek. És reménykedem egy igazi békeidőben, amikor csak gyárthatom a preludiumokat. ■

A CONCERTO BUDAPEST SZIMFONIKUS ZENEKAR

TROMBITA próbajátékot hirdet

– tutti feladatokra váltó első kötelezettséggel –

A próbajáték időpontja: 2022. május 9. hétfő, 15.00

A próbajáték helye: Concerto Budapest Zeneház
1094 Budapest, Páva utca 10-12.

A próbajáték anyaga:

I. forduló (paraván mögött):

J. Haydn: Esz-Dúr Trombitaverseny I., II. tétel B trombitával, kadencia nélkül

Beethoven: Nr. 3. Leonora szignál

Mahler: V. szimfónia (elejétől a 24. ütemig, 278-293. ütemig)

II. forduló:

Zenekari állások:

Bizet: Carmen Vorspiel

R. Strauss: Alpesi szimfónia III. trombita (65-ös ziffertől a 67. ziffer utáni 3. ütemig)

R. Strauss: Sinfonia Domestica, III. trombita (89-90-zifferig)

Mahler: III. szimfónia, 3. tétel (postakürt szóló, 14-16-os zifferig)

Sztravinszkij: Petruska, (Balerina tánca)

Ravel: G-Dúr zongoraverseny, I. tétel (2-es ziffertől a 3-as zifferig)

Bartók: Concerto, V. tétel 1. trombita (211. ütemtől a 255. ütemig), 2. trombita (201. ütemtől a 234. ütemig)

Bach: Karácsonyi Oratórium No. 8-as ária

Részvétel visszaigazolása: 2022. május 2. hétfőig e-mailben, rövid szakmai önéletrajzzal Tóth Lajos zenekari asszisztensnél: lajos.toth@concertobudapest.hu

A zenekari állások kottaanyagát az önéletrajz beérkezése után válasz e-mailben (pdf mellékletként) juttatjuk el a jelentkezőknek.

Keller András
Zeneigazgató
Budapest, 2022-03-31